

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 2/02

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. augusta 2002 predbežne prerokoval sťažnosť H. B. rod. H. bytom Ž., zastúpenej komerčným právnikom JUDr. J. B. bytom Ž., proti Slovenskej republike - Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky, podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky, ktorou namietala porušenie práv ustanovených v čl. 15, čl. 16 a v čl. 17 Ústavy Slovenskej republiky a žiadala zrušenie rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 23/01, ako aj priznanie jednorazového odškodnenia 100 000 Sk so zákonnými úrokmi, a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosť H. B. v časti týkajúcej sa zrušenia rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 23/01 z 30. augusta 2001 o d m i e t a ako podanú oneskorene.

2. Sťažnosť H. B. v časti týkajúcej sa priznania jednorazového odškodnenia 100 000 Sk so zákonnými úrokmi o d m i e t a pre nedostatok právomoci.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. júla 2002 doručená sťažnosť H. B., rod. H. (ďalej len „sťažovateľka“), podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv ustanovených v čl. 15, čl. 16 a v čl. 17 ústavy, ku ktorému malo dôjsť rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 23/01 z 30. augusta 2001 v konaní o úhradu pohrebných nákladov a odškodného po nebohom otcovi J. H. zomrelom 2. júla 1960 vo výkone trestu odňatia slobody, v súvislosti s jeho rehabilitáciou (uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2 Rt 2/90 z 1. augusta 1990).

Zároveň žiada priznanie jednorazového odškodnenia vo výške 100 000 Sk so zákonnými úrokmi za jej nebohého otca J. H., ktorý prišiel o život pri odpykávaní trestu vo väzení ako politický väzeň.

Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky sťažovateľke priznalo rozhodnutím č. 1961/91-91 z 15. augusta 1991 náhradu za stratu na zárobku počas väznenia vo výške 269 012 Sk, nepriznalo jej však jednorazové odškodnenie vo výške 100 000 Sk ani náhradu pohrebných nákladov.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv a slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh vrátane sťažnosti predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti

navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy podané oneskorene a návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť bez ústneho pojednávania.

Zákonnou podmienkou prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, t. j. v lehote dvoch mesiacov odo dňa právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu.

Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 23/01, ktorý mal porušiť základné práva sťažovateľky, bol vyneseneý 30. augusta 2001 a 25. októbra 2001 sa stal rozsudok právoplatným a vykonateľným.

Vzhľadom na to, že sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde časovo obmedzený právny prostriedok ochrany ústavnosti, s prihliadnutím na deň nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, ktorým mali byť porušené základné práva sťažovateľky, a deň doručenia sťažnosti ústavnému súdu je možné uzavrieť, že lehota ustanovená na tento druh konania pred ústavným súdom sťažovateľke bez akýchkoľvek pochybností uplynula skôr, než podala túto sťažnosť, a to aj v prípade, ak by sa táto lehota počítala od účinnosti zákona č. 124/2002 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov, t. j. od 20. marca 2002.

Ústavný súd po predbežnom prerokovaní preto túto časť sťažnosti navrhovateľky podľa § 25 zákona o ústavnom súde odmietol ako podanú oneskorene.

V ďalšej časti sťažnosti si sťažovateľka uplatnila nárok na jednorazové odškodnenie, ktoré vyplýva z osobitných predpisov zákona č. 633/1992 Zb., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 119/1990 Zb. o súdnej rehabilitácii v znení zákona č. 47/1991 Zb. (ďalej len „zákon o súdnej rehabilitácii“).

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 49 zákona o ústavnom súde sťažnosť môže podať fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že právoplatným rozhodnutím, opatrením, alebo iným zásahom sa porušili jej základné práva alebo slobody, ak o ochrane týchto základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Rozhodovanie o priznaní jednorazového odškodnenia podľa zákona o súdnej rehabilitácii patrí do výlučnej právomoci všeobecných súdov.

Preto pokiaľ sa sťažovateľka domáhala priznania jednorazového odškodnenia so zákonnými úrokmi, ústavný súd v tejto časti sťažnosť odmietol pre nedostatok právomoci.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. augusta 2002